

Consell Assessor d'Art

Cicle d'exposicions sobre el diseg

Diseg és el títol que engloba conceptualment el cicle de quatre exposicions col·lectives, les quals tractaran aquest tema des de diferents aspectes: el de l'alteritat, el materialisme, el diseg sexual i també els disegs íntims, i que aquest any acollirà la Sala Fortuny del Centre de Lectura de Reus. *Diseg* és la materialització concreta del projecte que, el mes de setembre, vàrem anunciar a la nostra carta de presentació com a nou Consell Assessor de la sala Fortuny. Amb la intenció que cada exposició arribés al major nombre de públic possible, col·laborarem amb els comissaris de la Sala Quatre i la Sala Reus per tal de dur a terme tallers d'art i un circuit de visites guiades per les tres sales esmentades. En organitzar les exposicions per cicles temàtics pretenem que la nostra tasca esdevingui didàctica, per la qual cosa la Sala Fortuny disposarà d'un espai amb material de consulta sobre cada exposició a l'abast del públic interessat. La concepció que la Sala Fortuny ha de ser un focus didàctic. El

dia 21 de gener, a les vuit del vespre, tindrà lloc la inauguració del cicle d'exposicions amb una col·lectiva que, temàticament, gira al voltant de l'alteritat, de la necessitat de reconèixer, d'inventar, de construir una imatge de nosaltres mateixos a partir dels altres, del diseg de possessió del rostre aliè, de ser allò que no ets, l'altre. Així, *Les imatges del mirall* és el títol que aplega treballs de cinc artistes que tenen l'alteritat com a referent temàtic, a saber: Zush presenta les monedes d'un món imaginari, Evrugo, Joan Morey fa una reflexió sobre la influència que la publicitat exerceix en l'home, Job Ramos presenta un cd-rom interactiu, Scandinavian Soul, que tracta l'alteritat pel que fa al paisatge, Bene Bergado mostrarà unes nines "diferents" i, finalment, Clara Oliveras ens parlarà del diseg de ser un altre, de sotmetre's al canvi físic per tal de no ser reconegut. Aquesta exposició podrà ser visitada fins a l'11 de febrer.

"Niko", de Bene Bergado

Consell Directiu

Memòria d'Isidor Forniés

La primera vegada que vaig parlar amb l'Isidor Forniés fou al redòs d'aquella mena de peixera que el mantenia aïllat al fons d'un magatzem fosc i pregon com la bodega d'una barcassa, on s'apilaven caixes i paquets de les més diverses mercaderies. Era un hivern trist: el de la mort del seu fill en una carretera obscurament recta com un parany, al cel de la qual espujaven tot sovint els cables del tròlei. D'aquell home, afablement rodanxó, jo no en sabia res més que allò que el fill m'havia comentat molts cops amb admiratiu afecte: que era un resistent insubornable contra el feixisme, que tenia una selecta biblioteca i era un bon lector, que era estricte i tendre alhora en el seu paper de pare. Em va rebre allí, a la feina, el primer moment amb circumspecció, de

seguida franc i afectuós. El sentiment li premia l'esperit aquella tarda.

Després, el trobava ben sovint al fons d'un altre comerç, certament més acollidor, envoltat de prestatgeries de llibres on cercava calmos alguna novetat que parlés de la història recent i colpidora del seu país, sempre disposat a encetar una conversa persuasivament abrindada, plena de records i d'esperances, sobre un passat de ferro, un present d'opressió i un futur que confiava generós i lliure. Ara, quan ja no hi és, crec que aquella confiança, que sempre traspuava de la seva dialèctica fervent i convinguda, va ser per a ell, en gran manera, una bona raó per viure. El pas del temps i l'esdevenidor van desballestar la força d'un projecte polític, el del PSC (exReagrupament)

—mort Josep Pallach el 1977—, que es fonamentava en l'esperit de Bad Godesberg de 1959 per a la defensa de la socialdemocràcia, en l'europeisme i en la sobirania nacional catalana, que Forniés sempre havia reivindicat contra tota mena de totalitarisme. Avui el veig altra volta, sota la claror del llum de peu, cercant a les pàgines d'algun llibre interdit per la censura franquista, que ell vorejava amb freqüents viatges a Andorra o a Perpinyà, aquell testimoni, aquella dada, aquella confidència epistolar o memorial que havien de servir-li, dia a dia, per a mantenir ben alt el seu ànim obert a la llibertat i la democràcia. Ara, em queda l'esponerós consol de la memòria.

■ RAMON OTEO